

Sygn. akt III Ca 503/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Dyrda

Sędziowie Sądu Okręgowego: Gabriela Sobczyk

Barbara Braziewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2021 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. S. (S.)

przeciwko Skarbowi Państwa- Prezesowi Sądu Rejonowego w Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 października 2018 r., sygn. akt I C 1558/17

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G. na rzecz adwokata P. D. kwotę 2.214 (dwa tysiące dwieście czternaście) złotych w tym kwotę 414 (czterysta czternaście) złotych podatku od towarów i usług tytułem kosztów niepłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Barbara Braziewicz SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Powód J. S. domagał się zasądzenia od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Ż. kwoty 70 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki od 7 kwietnia 2008r. Nadto wniósł o obciążenie strony pozwanej kosztami procesu, a ewentualnie o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, albowiem nie zostały zapłacone w całości, ani i w części.

Uzasadniając swoje żądanie wskazał, że domaga się zadośćuczynienia podając, że w okresie od 29 grudnia 2009r. do 22 grudnia 2016r. był niesłusznie ukarany, a przez to przebywał w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym. Wyjaśnił, że w stosunku do niego toczyło się postępowanie karne i był oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i 157 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. odnośnie G. G.. Tamtejsze postępowanie zostało wobec powoda umorzone, jednakże powód zakwestionował tamtejsze orzeczenie. Powód podniósł, że nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa i bezzasadnie zastosowano wobec niego środek zabezpieczający w postaci pobytu w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Postanowieniem z dnia 20 września 2017r. Sąd Okręgowy w R. wyłączył Sędziów Sądu Rejonowego w Ż. i wyznaczył do rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy w G..

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie strony powodowej kosztami procesu.

Pozwany wyjaśnił, że pozew dotyczy postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w Ż. pod sygnaturą akt II K 515/07. Pozwany podał, że w punkcie 1 postanowienia z 18 grudnia 2008 r. tamtejszy Sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. ze względu na stan niepoczytalności w chwili czynu - umorzył postępowanie w stosunku do podejrzanego J. S.. wobec tego, że nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa, polegającego na tym, że 9 kwietnia 2007r. w Ż. w mieszkaniu G. G. działając w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 5 zł poprzez bicie rękami i kopanie nogami po głowie i ciele doprowadził G. G. do stanu bezbronności, a następnie z kieszeni jego kurtki zabrał W' celu zabezpieczenia roszczeń telefon komórkowy marki N. o wartości 100 zł, przy czym w następstwie pobicia spowodował u G. G. obrażenia ciała w postaci urazu żuchwy oraz zasinienia okolic oka prawego, które to obrażenia naruszyły prawidłową funkcję jego organizmu na okres poniżej 7 dni, działając na szkodę G. G.. Pozwany podniósł, że bezzasadne są twierdzenia powoda jakoby Sąd ustalił, że popełnił on przestępstwo. Tamtejszy Sąd w punkcie 2 orzeczenia na podstawie art. 94 § k.k. orzekł umieszczenie J. S. w(...)w R.. Pozwany wyjaśnił, że rozstrzygnięcie zostało dokonane w oparciu o ówczesnie obowiązujący powołany przepis kodeksu karnego. Sąd Rejonowy w Żorach poprzedził wydanie rozstrzygnięcia przeprowadzeniem postępowania dowodowego, które potwierdziło okoliczność popełnienia przez powoda czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości, a badanie psychiatryczne wykazało, że pozostawienie go bez pomocy lekarskiej będzie skutkowało popełnieniem dalszych czynów zabronionych. Pozwany podkreślił, że w obowiązującym wówczas stanie prawnym zastosowanie wobec powoda środka zabezpieczającego znajdowało pełne uzasadnienie.

Pismem procesowym z 6 czerwca 2018r. powód podał, że kwestionuje okoliczność popełnienia przez niego czynu zabronionego w ten sposób, że 9 kwietnia 2017r. w stosunku do G. G. dopuścił się wymuszenia zwrotu wierzytelności oraz jego pobicia, czym spowodował obrażenia ciała opisane w petitum postanowienia Sądu Rejonowego w Ż. z 18 grudnia 2008r. Zdaniem powoda nie zachodziły jakiegokolwiek uzasadnione okoliczności dające podstawę do przyjęcia, że powód popełnił czyn zabroniony, a więc abstrahując od kwestii jego niepoczytalności, brak było podstaw do wydania postanowienia o umorzeniu postępowania na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.c., i orzeczenia wobec niego umieszczenia go w Zakładzie (...), a tamtejsze postępowanie karne winne było zakończyć się wyrokiem uniewinniającym wobec faktu, że powód nie dopuścił się popełnienia czynu zabronionego.

Pismem z 9 lipca 2018r. pozwany podtrzymując stanowisko dotychczas wyrażone w sprawie podkreślił, że postanowienie Sądu Rejonowego w Ż. z 18 grudnia 2008r., sygn. II K 515/07, wydane zostało na podstawie ówczesnie obowiązujących przepisów kodeksu karnego i kodeksu postępowania karnego i podlegało zaskarżeniu w toku instancji. Pozwany zaznaczył, że jakakolwiek ocena poprawności tego orzeczenia w postępowaniu cywilnym jest niedopuszczalna. Następnie pismem procesowym z 29 sierpnia 2018 r. pozwany podniósł, że przedmiotowe postanowienie nie zostało wzruszone w jakimkolwiek trybie przewidzianym przepisami kodeksu postępowania karnego, a powód nie przedstawił argumentacji pozwalającej na przyjęcie, że w niniejszej sprawie sąd dopuścił się wydania rozstrzygnięcia z pogwałceniem przepisów postępowania czy obrazą prawa materialnego. Jednocześnie pozwany podniósł zarzut przedawnienia, wskazując, że roszczenie powoda dotyczy zdarzenia, które miało miejsce w 2008 r., i powód już wtedy uzyskał świadomość co do powstania szkody i osoby jej sprawny. Mając na uwadze treść art. 442¹ § 1 k.c. pozwany podniósł, że roszczenie uległo przedawnieniu najpóźniej dnia 19 grudnia 2011 r.

Pismem z 19 września 2018r. powód rozszerzył powództwo domagając się nadto ustawowych odsetek za zwłokę od 18 grudnia 2008r. od dochodzonej kwoty 70.000 zł. Nadto powód wniósł o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego. Podał, że zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. termin do przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody nie może być dłuższy niż 10 lat od dnia w którym nastąpiło wydarzenie wywołujące szkodę, tj. od 18 grudnia 2008 r.

Na rozprawie w dniu 19 października 2018r. pełnomocnik powoda podtrzymał wywiedzione powództwo w całości oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za reprezentowanie powoda w sprawie według norm przepisanych wskazując, że koszty te nie zostały w całości ani w części uiszczone.

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 19 października 2018r. oddalił powództwo (pkt 1) oraz przyznał adwokatowi P. D. ze S. Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego w G. kwotę 4.428 zł tytułem ubruttowionego wynagrodzenia za reprezentowanie powoda J. S. z urzędu (pkt 2) jak również nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.750 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu (pkt 3), w pozostałym zakresie nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążając Skarb Państwa (pkt 4).

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że J. S. w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Rejonowym w Ż. pod sygnaturą akt II K 515/07 był podejrzany o to, że 9 kwietnia 2007r. w Ż. w mieszkaniu G. G. działając w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w kwocie 5 zł poprzez bicie rękami i kopanie nogami po głowie i ciele doprowadził G. G. do stanu bezbronności, a następnie z kieszeni jego kurtki zabrał w celu zabezpieczenia roszczeń telefon komórkowy marki N. (...) o wartości około 100 zł, przy czym w następstwie pobicia spowodował u G. G. obrażenia ciała w postaci urazu żuchwy oraz zasinienia okolic oka prawego, które to obrażenia naruszyły prawidłową funkcję organizmu na okres poniżej 7 dni.

Prokurator Rejonowy w Ż. skierował do Sądu Rejonowego w Ż. wniosek w trybie art. 324 k.p.k. o umorzenie postępowania karnego i umieszczenie podejrzanego w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

W treści opinii biegłego sporządzonej w toku przedmiotowego postępowania wskazano, że zasinienia i obrzęki na twarzy G. G. mogły powstać zarówno od uderzenia ręką, jak i od urazu w czasie zaburzeń równowagi, gdy był w stanie upojenia alkoholowego.

Biegli psychiatrzy i psycholog w opiniach sporządzonych w tym postępowaniu stwierdzili, że J. S. ujawnia objawy przewlekłej choroby psychicznej pod postacią zespołu urojeniowego na podłożu uszkodzenia C.U.N. Na rozprawie sądowej 7 kwietnia 2008r. biegła sądowa z zakresu psychologii klinicznej podniosła, iż u badanego występował w tamtej chwili czynny stan psychotyczny.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Ż. z 18 grudnia 2008r. po rozpoznaniu sprawy przeciwko J. S. w punkcie 1 sentencji postanowienia na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzono postępowanie w stosunku do podejrzanego J. S. wobec tego, że nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa ze względu na stan niepoczytalności w chwili czynu, a w punkcie 2 sentencji postanowienia na podstawie art. 94 § 1 k.k. orzeczono o umieszczeniu J. S. w (...) w R..

J. S. wielokrotnie składał zażalenia na postanowienia w przedmiocie dalszego stosowania środka zabezpieczającego, jednak bezskutecznie.

Postanowieniem z 13 grudnia 2016r. Sąd uchylił wobec J. S. środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w (...) w C.. Podstawą wydania tego postanowienia była opinia biegłych, którzy stwierdzili chorobę psychiczną - organiczne zaburzenia urojeniowe i szkodliwe używanie alkoholu. Stwierdzono, że J. S. aktualnie nie wymaga dalszego leczenia psychiatrycznego w szpitalu, ale wymaga stałej opieki i nadzoru, gdyż nie jest zdolny do samodzielnego zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Zdaniem biegłych nie zachodziło wysokie prawdopodobieństwo ponownego popełnienia czynu zabronionego o podobnym charakterze w związku z jego chorobą, pod warunkiem umieszczenia go w domu pomocy społecznej.

Po opuszczeniu (...) w C. J. S. nie wyraził zgody na umieszczenie go w domu opieki społecznej - powód wrócił do miejsca zamieszkania przed umieszczeniem go w zakładzie psychiatrycznym. Powodowi pomagają sąsiedzi i korzysta z pomocy opieki społecznej. Powód nie zażywa żadnych leków, które mógłby zalecić lekarz psychiatra.

Pobyt powoda w szpitalu zamkniętym nie wiązał się dla niego z cierpieniem. Powód zażywał podawane mu leki. Powód kontaktował się z rodziną, nie czuł się osamotniony. Podczas pobytu w zakładzie psychiatrycznym brakowało mu rodziny.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd wskazał, że podstawą faktyczną roszczenia było niesłuszne umieszczenie powoda w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym od 29 grudnia 2009 r. do 22 grudnia 2016r. Sąd zwrócił uwagę, że powód podnosił, że nie popełnił czynu zarzucanego mu w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Ż. pod sygnaturą akt II K 515/07 i bezzasadnie zastosowano wobec niego środek zabezpieczający w postaci pobytu w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym. Sąd wskazał, jako podstawę prawną roszczenia powoda art. 417 k.c. oraz art. 417¹ § 2 k.c.

Sąd wskazał, że pozwany kwestionował roszczenie powoda podnosząc m.in. zarzut przedawnienia na zasadzie art. 442¹ § 1 k.c. i ten zarzut Sąd uznał za uzasadniony.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Sąd uznał, że powód uzyskał świadomość o powstaniu szkody i osobie jej sprawcy już 18 grudnia 2008r., tj. w dniu wydania orzeczenia przez Sąd Rejonowy w Ż.. Fakt ten potwierdzają zeznania powoda, który wskazywał, iż podejmował „próby wyjaśnienia” Przewodniczącej składu orzekającego w sprawie II K 515/07 jeszcze przed zamknięciem go w szpitalu psychiatrycznym. Sąd przyjął, że już w chwili wydania postanowienia o umorzeniu postępowania i umieszczeniu powoda w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym zdawał on sobie sprawę z ujemnych następstw wydania przedmiotowego orzeczenia, w związku z czym, Sąd uznał, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu z dniem 19 grudnia 2011r.

Niezależnie od powyższego, Sąd nadto uznał, że powód nie wykazał zasadności roszczenia o zadośćuczynienie. Sąd wskazując, że podstawę pozwu stanowiły normy art. 417 k.c. i 417¹ § 2 k.c. oraz, że dla przypisania pozwanemu w oparciu o nieodpowiedzialności konieczne jest wykazanie trzech przesłanek: po pierwsze - bezprawności działania lub zaniechania pozwanego; po wtóre - szkody powoda, a po trzecie - adekwatnego związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem pozwanego a szkodą, przy czym w pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie działania (zaniechania), z którego według twierdzenia powoda wynikła szkoda oraz dokonanie oceny jego bezprawności, następnie ustalenie czy powód doznał szkody i jakiego rodzaju, a dopiero po stwierdzeniu, że obie te przesłanki zachodzą, możliwe jest zbadanie istnienia między nimi normalnego związku przyczynowego. Przesłanki te winny zostać spełnione kumulatywnie.

Analizując wystąpienie tych przesłanek Sąd wskazał, że powód upatrywał szkodę mu wyrządzoną w wydaniu przez Przewodniczącego składu orzekającego w sprawie karnej prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Ż. pod sygnaturą akt II K 515/07 postanowienia o umorzeniu postępowania ze względu na niepoczytalność J. S. oraz o umieszczeniu go w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym. Sąd zwrócił uwagę, że w art. 417¹ § 2 k.c. naprawienia szkody powód mógł żądać po uprzednim stwierdzeniu niezgodności z prawem tego orzeczenia we właściwym postępowaniu, wywołanym skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Powód tymczasem nie przedłożył orzeczenia stanowiącego prejudykat dla rozstrzygnięcia, jak również nie wykazał cech bezprawności w działaniu pozwanego. Z tych względów Sąd uznał, że pierwsza z przesłanek wskazanych w art. 417 k.c. nie została wykazana.

Sąd miał także na względzie, iż powód wskazywał, że jego pobyt w zakładzie psychiatrycznym nie wiązał się dla niego z cierpieniem, nie czuł osamotnienia, miał możliwość kontaktowania się z rodziną, jak również to, że powód nie wykazał przesłanki bezprawności w działaniu Sądu wydającego orzeczenie w 18 grudnia 2008 r., a zatem powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec powyższego, Sąd oddalił powództwo jako przedawnione oraz niewykazane w oparciu o art. 417 § 1 k.c. w zw. art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c.

O nieopłaconych kosztach sądowych orzekł na podstawie o art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze oraz § 8 pkt 6 w zw. z § 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.750 zł tytułem części nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, natomiast w pozostałym zakresie, Sąd korzystając z dyspozycji art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód zaskarżając wyrok w całości.

Zarzucił błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 442¹ § 1 k.c

Na tych podstawach wniósł o uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od 7 kwietnia 2008r., względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Nadto wniósł o zasądzenie ze środków Skarbu Państwa wynagrodzenia pełnomocnikowi z urzędu powoda za postępowanie przed Sądem II Instancji ponieważ wynagrodzenie to nie zostało uiszczone ani w całości, ani w części.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że ponieważ apelacja została wniesiona przed 7 listopada 2019r., to do jej rozpoznania zastosowanie mają przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym do 6 listopada 2019r. Zgodnie bowiem z art. 9 ust. 4 ustawy z 4 lipca 2019r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019r. poz. 1469), do rozpoznania środków odwoławczych wniesionych i nierozpoznanych przed dniem wejścia w życie ww. ustawy, tj. przed 7 listopada 2019r. – tak jak miało to miejsce w rozpoznawanym przypadku - stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu dotychczasowym.

Sąd Okręgowy stwierdził, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w większości mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logicznych i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne.

Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Sąd I instancji stwierdził, że roszczenie powoda nie mogło zostać uwzględnione albowiem zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego okazał się uzasadniony.

Z treści art. 442¹ §1 zd. 1 k.c. wynika, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W zdaniu drugim tego przepisu ustawodawca wskazuje, że termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Przepis ten ma charakter szczególny w stosunku

do regulacji ogólnych wyznaczających początek biegu terminu przedawnienia. Dla uznania, że rozpoczął się bieg terminu 3-letniego przedawnienia jest konieczne, aby poszkodowany dowiedział się zarówno o szkodzie, jak i o osobie za nią odpowiedzialnej (oba te elementy są traktowane przez ustawodawcę kumulatywnie). O tym, kiedy uprawniony dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia decydują nie jakiejkolwiek okoliczności, które potencjalnie pozwalały na uzyskanie wiedzy w zakresie dwóch faktów: powstania szkody i istnienia osoby obowiązanej do jej naprawienia, lecz tylko takie okoliczności, które obiektywnie rozpatrywane winny u uprawnionego wywołać świadomość występowania owych faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 10 marca 2015 r., I ACa924/14, LEX nr 1770863).

W niniejszej sprawie powód wskazywał, że 18 grudnia 2008r., tj. w dniu wydania orzeczenia przez Sąd Rejonowy w Żorach.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 maja 2006r. (I CSK 176/05, Legalis nr 304563), zasadą jest, iż rozpoczęcie biegu przedawnienia jest niezależne od świadomości uprawnionego, co do przysługującego mu roszczenia. [...] Świadomością tą, ocenianą na podstawie obiektywnych kryteriów, muszą być objęte wszystkie elementy konstytutywne roszczenia. Tym samym trzyletni termin przedawnienia roszczenia deliktowego może rozpocząć swój bieg dopiero wówczas, gdy poszkodowanemu znany jest zarówno sam fakt powstania szkody, osoba sprawcy oraz związek przyczynowy pomiędzy działaniem sprawcy i powstałą szkodą. Należy więc przyjąć, że ich bieg rozpoczyna się nie od dnia, w którym poszkodowany (także osoba prawna) otrzymał jakąkolwiek wiadomość na temat sprawcy, ale dopiero od momentu otrzymania takich informacji, które obiektywnie oceniając, pozwalają z wystarczającą dozą prawdopodobieństwa przypisać sprawstwo konkretnemu podmiotowi.

Skoro zatem powód jednoznacznie wyjaśnił, że z dniem 18 grudnia 2008r. jego świadomość objęła wszystkie wskazane powyżej elementy, tj.: fakt powstania szkody, osoba sprawcy oraz związek przyczynowy pomiędzy działaniem sprawcy i powstałą szkodą, nie może ulegać wątpliwości, że od tej daty należy liczyć wskazany w treści powołanego wyżej przepisu art. 442¹ §1 zd. 1 k.c. 3 letni termin przedawnienia roszczenia, który upłynął przed dniem wniesienia pozwu w niniejszej sprawie (pозew wpłynął 14 lipca 2017r.).

Wskazać nadto należy, że skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawno-materialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 6 sierpnia 2014 r., I ACa 189/14).

W konsekwencji skoro, zarzut okazał się uzasadniony, nie było podstaw do badania zaistnienia przesłanek warunkujących odpowiedzialności pozwanego.

Z tych względów apelacja podlegała oddaleniu po myśli art. 385 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w związku z § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (tekst jednolity: Dz.U. z 2019r. poz. 18).

SSO Barbara Braziewicz SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk